

er kommet overens om, medens den Mand, som ejer Jorden, intet skal have, saa er Uretfærdigheden i hvert Fald efter mine Begreber saa stor og iøjnefaldende, at alle de gode og forstandige Ord, der i Tidernes Løb er talte om Ejendomsrettens Ukrænkelighed, er fuldt ud paa deres Plads overfor dette Angreb.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede Medlem siger, at vedkommende Ejer ikke har faaet noget for sin Jord. Han har faaet for sin Jord det, som en Ekspropriationskommission, sammensat, som jeg skildrede det før, i Henhold til en af Rigsdagen givne Lov, har bestemt at han skulde have, og denne Ekspropriationskommission bestaar ikke af saadanne Bolscheviker, som det ærede Medlem undertiden selv synes at være, men af konservative Medlemmer af Amdtsraad og Landsting, og den har vurderet Jorden ud fra en Bedømmelse af alle Forholdene derovre. Det er denne Kommission, der har fastsat Prisen, og den er overhovedet ikke til at omstøde; jeg har ingen som helst Mulighed derfor eller Myndighed dertil. Men det, det ærede Medlem taler for, er, at hvis der f. Eks. et eller andet Sted her i Landet viste sig at være en Petroleumskilde, skulde vedkommende Ejer være Indehaver af hele den Rigdom, som saaledes pludselig sprudlede op paa hans Ejendom. Der er ikke noget Samfund, ikke noget som helst Land i Verden, hvor man vil anerkende den Betragning. Naar saadanne Naturrigdomme pludselig viser sig, som vedkommende ingen som helst Andel har i, og som han ikke har anet eksisterede, skrider virkelig Samfundet ind og tager de paagældende Ejendomme, giver Manden fuld Erstatning for det, han har haft Jorden til, og tager selv det, der findes i Jorden, til sit Brug i Samfundets Tjeneste. I det foreliggende Tilfælde er der oven i Købet Tale om noget, som ikke har Værdi af anden Grund end den, at der for Øjeblikket bestaar en Nødstilstand i Verden; ellers er det fuldkommen værdiløst; man kunde ikke ofre saa store Omkostninger paa at fremdrage disse Brunkul, hvis Elendigheden omkring i Verden ikke havde givet ogsaa dette ringe Brændselmateriale en Værdi. Det er denne

pludselig opstaaede Værdi, det ærede Medlem nu vil forbeholde den enkelte Person. Der er ikke noget Sted i Verden, hvor man vil godkende en saadan Betragning.

Formanden: Folketingsmanden for Vejle Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

N. C. Jensen: Jeg tror, at den højtærede Indenrigsminister langt fra har Ret i, hvad han siger om, hvordan man i saadanne Forhold stiller sig overalt i Verden. Jeg tror, at i alt Fald, hvor Samfundsforholdene er nogenlunde ordnede, vil man, hvis man f. Eks. paa Privatmands Ejendom finder Petroleumskilder, til en vis Grad respektere hans Ejendomsret dertil. Manden kan maaske ikke selv udnytte dem, men jeg tror sikkert, at man i et saadant Tilfælde søger at afkøbe vedkommende Værdien og opretter store, omfattende Aktieselskaber, som saa udnytter Kilderne. Saaledes tror jeg, Forholdet er overalt i Verden. Her har man imidlertid kun respekteret de Kontrakter, der var indgaaede til den ene Side, medens man til den anden Side har sagt: Hvad din Jord rummer, den Værdi, den har faaet ved de Materialer, som nu drages frem, respekterer vi ikke din Ret til. Hedebonden, som her er Tale om, fik altsaa lidt over 6 000 Kr. for sin Ejendom.

Nu siger den højtærede Minister, at Staten har en ganske lille Avance i Forhold til, hvad der omsættes; men et Par Hundrede Tusinde Kroner er der vel tjent. Det, der er sket, er altsaa, at den danske Stat har forhindret det private Initiativ, der her som ogsaa andre Steder var til Rede, som vilde have givet større Priser for denne Jord, og som vilde være kommet til at give betydelig mere. Fra Hedebonden tager den danske Stat hans Jord og tjener Penge derpaa, ham giver man intet, men de, der kontraktmæssig havde erhvervet Retten til at sælge, beholder deres Ret, og de tjener i rigt Maal.

Kidde: Jeg skal fatte mig i den størst mulige Korthed. Det forekommer mig, at den højtærede Justitsminister i det Svar, han gav saavel til det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds